

Laodikya - Dört Numara

Örtüşen Tarihler

Jeff Pippenger

2023-09-01

Benim dikkat çektiğim ve Stephen Haskell'in muhtemelen fark etmediği—gerçi bu olguyu açığa çıkararak hakikatleri kabul ederek onu dolaylı biçimde teyit etmiştir—nokta şudur: Eski İsrail'in sonlarına ait tarihte, aynı tarihsel dönemle örtüşecek şekilde modern İsrail'in başlangıcını da aynı anda görürsünüz. Mesih birçok kişiyle bir hafta boyunca (iki bin beş yüz yirmi gün) antlaşmayı teyit ederken, Eski İsrail Laodikya deneyimini yaşıyor, Rabbin ağzından kusulmanın eşiğine gelmiş bulunuyordu. Eşzamanlı olarak modern İsrail de Efes deneyimini yaşıyordu. Eski İsrail'in Laodikya'sı dağıtılıyor, modern İsrail'in Efes'i ise tam aynı tarihsel süreç içinde bir araya getiriliyordu.

Ve merak ediyorsanız, "evet", Mesih'in Daniel kitabının dokuzuncu bölümünün yerine getirilmesi bağlamında antlaşmayı pekiştirdiği, O'nun vaftiziyle başlayıp Stefanos'un taşlanmasıyla sona eren haftanın kelimesi kelimesine iki bin beş yüz yirmi gün olmadığının farkındayım; ama peygamberlikte kesinlikle öyledir, çünkü peygamberlik hesabında bir yıl üç yüz altmış güne eşittir. Üç yüz altmış gün yediyle çarpıldığında iki bin beş yüz yirmi gün eder ve o peygamberlik haftasının "tam ortası" çarmıhtır. Peygamberlik bağlamında Mesih, iki bin beş yüz yirmi günlük peygamberlik döneminin tam ortasına çarmıhı yerleştirdi; böylece Levililer kitabının yirmi altıncı bölümündeki "yedi vakit" in Mesih'in çarmıhı tarafından tesis edilip sürdürüldüğünü göstermiş oldu. Kardeş White'ın öğrettiği üzere, bu bir tesadüf değildir: Habakkuk'un kutsal iki tablosu olan 1843 ve 1850 çizelgelerinin her ikisinde de iki bin beş yüz yirmi yıllık peygamberlik çizelgenin tam ortasındadır ve her iki çizelgede de çarmıh o tasvirin tam ortasındadır.

Kutsal Kitap, insanların bu yaşam için ya da gelecek yaşam için hazırlanabilmeleri için anlamları gereken bütün ilkeleri içerir. Ve bu ilkeleri herkes anlayabilir. Öğretisini takdir edecek bir ruha sahip olan hiç kimse, Kutsal Kitap'tan tek bir kısmını bile ondan yararlı bir düşünce kazanmadan okuyamaz. Ama Kutsal Kitap'ın en değerli öğretisi, ara sıra ya da kopuk bir çalışmayla elde edilemez. Onun büyük gerçekler sistemi, aceleci ya da dikkatsiz okurun fark edebileceği biçimde sunulmamıştır. Hazinesinin çoğu çok daha derinlerdedir ve yalnızca titiz araştırma ve kesintisiz çabayla elde edilebilir. Büyük bütünü oluşturan gerçekler araştırılıp toplanmalıdır, 'biraz burada, biraz da orada.' Yeşaya 28:10.

Böylece araştırılıp bir araya getirildiklerinde, birbirlerine kusursuzca uydukları görülecektir. Her Müjde, diğerlerinin tamamlayıcısıdır; her peygamberlik sözü bir başkasının açıklamasıdır; her gerçek, bir başka gerçeğin açıklımıdır. Yahudi din düzeninin örnekleri Müjde ile açıklığa kavuşur. Tanrı sözünde her ilkenin bir yeri, her olgunun bir önemi vardır. Ve yapı, tasarımı da uygulamasında da bütünüyle yazarına tanıklık eder. Böyle bir yapıyı, Sonsuz Olan'ın zihninden başka hiçbir zihin tasarlayamaz ya da biçimlendiremezdi. Eğitim, 123.

Yedi kilisenin her birinin Millerit tarihinde ve bizim tarihimizde tekrarlandığı ilkesine ek olarak, erken Adventizmin kabul ettiği başka bir önemli ilke daha vardır. Bu ilke, aynı tarihe ait “içsel ve dışsal” peygamberlik çizgilerinin gerçeği iletmek için Kutsal Ruh tarafından kullanıldığını göstermektedir. Miller bunu fark etti ve doğrudan öğretti. Vahiy’deki yedi mührün kiliselere paralel bir tarihi temsil ettiğini doğru bir şekilde öğretti; ancak o paralel örnekte mühürler aynı tarihin dışsal, kiliseler ise içsel gerçeğini temsil eder. Uriah Smith de bu ilkeyi ele alır ve iki paralel çizgiyi ifade etmenin en iyi yolu gibi görünen “içsel” ve “dışsal” kelimelerini kullanır.

Mühürler Vahiy’in 4., 5. ve 6. bölümlerinde dikkatimize sunulur. Bu mühürler altında sunulan sahneler Vahiy 6’da ve Vahiy 8’in birinci ayetinde gözler önüne serilir. Bunların, bu çağın başlangıcından Mesih’in gelişine kadar kiliseyi ilgilendiren olayları kapsadığı açıktır.

"Yedi kilise, kilisenin iç tarihini ortaya koyarken, yedi mühür, kilisenin dış tarihindeki büyük olayları gözler önüne serer." Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Şimdi yedi kiliseyi ele almaya başlayacağız. İlk iki kilisenin ve ayrıca üçüncü ile dördüncü kilisenin birlikte ele alınmalarını gerektiren bir “sebepten-sonuç” ilişkisi içinde olduklarını fark etmek önemlidir. Smyrna, Roma tarafından zulüm görenleri temsil eden kilisedir; Efes ise müjdeyi bütün dünyaya taşıyan kilisedir.

Öğrencilerin ilk kez Hristiyanlar olarak adlandırıldığı yer Antakya’ydı. Bu ad onlara verildi; çünkü vaazlarının, öğretilerinin ve konuşmalarının başlıca konusu Mesih’ti. Öğrencilerinin O’nun bizzat varlığıyla kutsandığı, yeryüzündeki hizmetinin günlerinde gerçekleşen olayları durmadan anlatıyorlardı. Usanmadan O’nun öğretileri ve şifa mucizeleri üzerinde duruyorlardı. Titreyen dudaklarla ve yaşlı gözlerle bahçede çektiği ıstıرابı, ihaneti, yargılanması ve idamını; düşmanlarının O’na reva gördüğü ağır hakaret ve işkenceye katlanırken sergilediği tahammül ve alçakgönüllülüğü; ve O’na zulmedenler için dua ederken gösterdiği Tanrısal merhameti anlatıyorlardı. Dirilişi ve göğe yükselişi ile, gökte, düşmüş insan için Aracı olarak sürdürdüğü hizmet, üzerinde sevinçle durdukları konulardı. Mesih’i vaaz edip dualarını O’nun aracılığıyla Tanrı’ya yönelttikleri için, putperestlerin onları Hristiyanlar diye adlandırmaları pek yerindeydi.

"Onlara Hristiyan adını veren Tanrı’ydı. Bu, Mesih’e bağlananların hepsine verilen kraliyet adıdır. Yakup daha sonra bu ad hakkında şöyle yazdı: 'Zenginler sizi ezmiyor ve sizi mahkemelere sürüklemiyorlar mı? Adıyla çağrıldığınız o değerli ada küfrediyorlar mı?' Yakup 2:6, 7. Ve Petrus şöyle ilan etti: 'Bir kimse Hristiyan olarak acı çekerse utanmasın; tersine, bu konuda Tanrı’yı yüceltsin.' 'Mesih’in adı uğruna kınanırsanız ne mutlusunuz; çünkü yücelik Ruhu ve Tanrı’nın Ruhu üzerinizde durmaktadır.' 1. Petrus 4:16, 14." Elçilerin İşleri, 157.

Efes kilisesi, "Mesih İsa’da Tanrı’ya yaraşır bir şekilde" yaşayan ilk dönem kilisesini temsil ediyordu; bu da her zaman bir "sonuç" doğuran bir "neden"dir.

Evet, Mesih İsa’da Tanrı yoluna bağlı yaşamak isteyenlerin hepsi zulüm görecektir. 2. Timoteos 3:12.

Efes kilisesinin dindarlığı, Smyrna kilisesi tarafından temsil edilen zulme yol açtı. Bu iki kilise bir neden-sonuç ilişkisini temsil eder ve sonuç, kendisinden önce bir neden bulunmasını gerektirir. Pazar yasası krizindeki zulüm, Kardeş White'ın "ilkel dindarlık" diye adlandırdığı şeyin bir tezahürü tarafından kışkırtılır. Geçmiş ya da ilk dönem tarihlerde örneklendirilmiş bir dindarlık.

İman ve dindarlığın yaygın gerilemesine rağmen, bu kiliselerde Mesih'in gerçek takipçileri vardır. Tanrı'nın yargılarının yeryüzüne son kez gelmesinden önce, Rab'bin halkı arasında elçilerin zamanlarından beri görülmemiş nitelikte ilk dönem dindarlığının bir uyanışı olacaktır. Tanrı'nın Ruhu ve gücü O'nun çocuklarının üzerine dökülecektir. O zaman, bu dünyanın sevgisinin Tanrı'ya ve O'nun sözüne olan sevginin yerini aldığı kiliselerden birçok kişi kendini ayıracaktır. Hem din adamları hem de halktan birçok kişi, Rab'bin ikinci gelişine bir halk hazırlamak için bu zamanda ilan edilmesini sağladığı o büyük gerçekleri sevinçle kabul edecektir. Canların düşmanı bu işi engellemek ister; ve böyle bir hareketin zamanı gelmeden önce, sahte bir karşılık sunarak bunu önlemeye çalışacaktır. Aldatıcı gücü altına alabildiği kiliselerde, Tanrı'nın özel bereketinin döküldüğü izlenimini verecektir; büyük bir dini ilgi varmış gibi görünen şeyler açığa çıkacaktır. Kalabalıklar, Tanrı'nın onlar için harika işler yaptığını sevinçle ilan edecek, oysa yapılan iş başka bir ruha aittir. Dini bir kılıf altında, Şeytan Hristiyan dünyası üzerindeki etkisini genişletmeye çalışacaktır. Büyük Mücadele, 464.

"Son günlerin" Gece Yarısı Çılgılığı, metinde tanımlanan "ilk dönem dindarlığı"nın uyanışıdır. Bu, bir kilisede değil, bir harekette gerçekleşen bir uyanıştır. Uyanışı tasvir etmek için Bayan White'ın başvurduğu tarih, "apostolik dönem"in tarihidir; bu da Efes kilisesi tarafından temsil edilir. O uyanış "zulüm"e yol açacaktır.

"Birçoğu hapsedilecek, birçoğu canlarını kurtarmak için şehirlerden ve kasabalardan kaçacak ve birçoğu hakikati savunurken Mesih uğruna şehit olacak." Seçme Mesajlar, 3. kitap, 397.

Bir sonraki pasajdaki "Mesih'in yeryüzündeki yaşamı", Efes kilisesinin başlangıcını temsil eder, ancak aynı zamanda dünyanın sonunda Laodikeya Adventizmi'nin tarihini de tipolojik olarak örnekler.

"Yargı geriye çevrildi ve adalet uzakta duruyor; çünkü hakikat sokakta yere düşmüş, doğruluk da içeri giremiyor. Evet, hakikat yok oldu; ve kötülükten uzak duran kendini av kılar.' Yeşaya 59:14, 15. Bu, Mesih'in yeryüzündeki yaşamında gerçekleşti. O, Tanrı'nın buyruklarına sadıktı; onların yerine yüceltilmiş olan insan geleneklerini ve kurallarını bir kenara koydu. Bu yüzden O'ndan nefret edildi ve O zulme uğradı. Bu tarih tekerrür ediyor." Mesih'in Örnek Dersleri, 170.

Efes'in temsil ettiği deneyim, Laodikeia'nın deneyimiyle eşzamanlı olarak gerçekleşir. Münakaşacı Yahudiler, eski İsrail'in Laodikealılarıydı; Mesih ve öğrencileri ise modern İsrail'in Efeslileriydi. Vaftizci Yahya, Efes kilisesini başlattı ve o, kendilerine Yahudi diyen ama olmayan Laodikealıların karşı çıktığı "son günler"deki kiliseyi temsil eder.

Vaftizci Yahya'nın hizmeti ve son günlerde halkı duyarsızlıklarından uyandırmak için İlyas'ın ruhu ve gücüyle ortaya çıkanların hizmeti birçok bakımdan aynıdır. Onun hizmeti, bu çağda yapılması gereken hizmetin bir örneğidir. Mesih, dünyayı doğrulukla yargılamak üzere ikinci

kez gelecektir. Dünyaya verilecek son uyarı mesajını taşıyan Tanrı'nın habercileri, Vaftizci Yahya'nın onun ilk gelişine yolu hazırladığı gibi, Mesih'in ikinci gelişi için yolu hazırlamalıdır. Bu hazırlık işinde, 'her vadi yükseltilecek ve her dağ alçaltılacak; eğri yerler doğrultulacak ve engebeli yerler düzlük olacak' çünkü tarih tekerrür edecek ve bir kez daha 'Rab'bin yüceliği ortaya çıkacak ve bütün insanlık bunu birlikte görecektir; çünkü Rab'bin ağzı bunu buyurdu.' Southern Watchman, 21 Mart 1905.

Ephesus "neden"dir ve Smyrna "sonuç"tur. Pergamos ve Thyatira da bir neden-sonuç ilişkisini temsil eder. Pergamos, Hristiyanlığı paganizmle birleştirerek yozlaştıran tavizkâr kilisedir. Hristiyan kilisesi, paganizmin putperestliğinin kendi sınırları içinde birlikte var olabileceği varsayımını kabul ettiğinde yoldan saptı. İmparator Constantine, bu tavizkâr tarihin simgesidir ve peygamberî rolü, papalığın ortaya çıkmasından önce gerçek Hristiyanlığın düşüşünü ortaya çıkarmaktı.

Hiç kimse sizi hiçbir şekilde aldatmasın; çünkü o gün, önce imandan dönme gerçekleşmeden ve günah insanı, mahvoluşun oğlu açığa çıkarılmadıkça gelmeyecek. O, Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeye karşı duran ve kendini onların üzerine yücelten, öyle ki Tanrı'nın tapınağında Tanrıymış gibi oturup kendini Tanrı diye gösteren kişidir. Ben hâlâ aranızdayken size bunları söylediğimi hatırlamıyor musunuz? Şimdi de, zamanı gelince ortaya çıkabilsin diye onu alıkoyanın ne olduğunu biliyorsunuz. Çünkü yasadışı gizemi şimdiden işliyor; yalnız, şimdi engelleyen, ortadan kaldırılınca kadar engellemeyi sürdürecektir. Ve o zaman o Kötü Olan açığa çıkacak; Rab onu ağzının soluğuyla yok edecek ve gelişinin görkemiyle ortadan kaldıracaktır. 2. Selanıklılar 2:3-8.

Pergamos kilisesi “sebeptir”, Thyatira ise “sonuç”tu. Peygamber Daniel, putperestliğin papalığa yerini bırakmasının tarihini sık sık anlatır; Pavlus'un belirttiği, papalığın kuruluşundan önceki dinden sapma ise Daniel'in on birinci bölümünde ele alınır.

Çünkü Kittim'in gemileri ona karşı gelecek; bu yüzden kederlenecek, geri dönecek ve kutsal antlaşmaya karşı öfkelenenler; böyle yapacak; hatta geri dönüp kutsal antlaşmayı terk edenlerle işbirliği kuracak. Onun tarafından kuvvetler harekete geçirilecek ve onlar güçlü sığınmağın kutsal yerini kirletecek, günlük kurbanı ortadan kaldıracak ve ıssız bırakan iğrençliği yerleştirecekler. Daniel 11:30-31.

Tarih sahnesinde papalık gücü ortaya çıkmadan önce dinden dönen, taviz veren kilise, Daniel tarafından “kutsal antlaşmayı” terk eden “onlar” olarak temsil edilir. Onlar antlaşmayı terk ettikten sonra, Daniel tarafından “ıssız bırakan iğrençlik” olarak temsil edilen papalık, yeryüzünün tahtına yerleştirildi. Kardeş White, “Daniel'in on birinci bölümündeki peygamberlik neredeyse tam gerçekleşmesine ulaştı” dediğinde, Daniel'in on birinci bölümünün son altı ayetini işaret eder. Son altı ayet, Daniel'in on birinci bölümünün nihai gerçekleşmesidir ve o, bu son ayetlerin temsil ettiği tarihin Daniel 11:30-36 tarafından tipolojik olarak önceden gösterildiğini öğretir; bu bölüm, Bergama ve Thyatira tarafından temsil edilen tarihsel “neden ve sonuç” ilişkisini tanımlar.

Kaybedecek zamanımız yok. Önümüzde sıkıntılı zamanlar var. Dünya savaş ruhuyla çalkalanıyor. Yakında kehanetlerde sözü edilen sıkıntı sahneleri gerçekleşecek. Daniel kitabının on birinci bölümündeki kehanet neredeyse tamamen yerine gelmiş durumda. Bu

kehanetin gerçekleşmesiyle yaşanmış tarihsel olayların büyük bir kısmı tekrarlanacaktır.

Otuzuncu ayette, '30'dan 36'ya kadar olan ayetler alıntılı' denilen bir güçten bahsedilir.

"Bu sözlerde anlatılanlara benzer sahneler gerçekleşecektir." Manuscript Releases, sayı 13, 394.

Pergamos ile Thyatira arasındaki neden-sonuç ilişkisi, aynı şekilde Ephesus ile Smyrna arasındaki neden-sonuç ilişkisi de "son günler"de tekrarlanacaktır. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Protestanlar, Pergamos'un temsil ettiği şekilde putperestlikle uzlaşacaklar (putperestliğin en belirgin işareti güneşe tapınmadır) ve onlar dinden döndüklerinde, günah adamının bir kez daha peygamberliksel olarak açığa çıkarılması için yol hazırlanacaktır. Dinden dönme ve papalığın tahta oturtulması tekrarlanırken Tanrı aynı anda, dünyaya Daniel ve Vahiy'in mesajını taşımak üzere Ephesus'la örneklenen bir kilise ortaya çıkaracak ve Smyrna'nın temsil ettiği zulüm tekrarlanacaktır.

Vahiy Kitabı'nın ilk dört mührünün, ilk dört kilisenin temsil ettiği içsel hakikat çizgisine paralel seyreden dışsal bir hakikat çizgisi olduğu gerçeğini ele aldıktan sonra, son üç kiliseyi ele alacağım. Daha önce belirttiği gibi, Uriah Smith bunu şöyle ifade eder:

"Yedi kilise, kilisenin iç tarihini ortaya koyarken, yedi mühür, kilisenin dış tarihindeki büyük olayları gözler önüne serer." Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

İlk dört kilisenin, "son günlerde" tekrarlanan iki "neden-sonuç" ilişkisini temsil ettiğini gösterdik. Adventizmin öncüleri temel alınarak, ama daha da önemlisi Tanrı'nın Sözü'nün otoritesine dayanarak, kilisenin bu dört iç tarihinin, ilk dört mühür tarafından temsil edilen paralel bir dış tarihe sahip olması gerekir. Birinci ve ikinci mühürler Efes ve Smyrna'nın aynı özelliklerini yansıtır, ancak Hristiyanlığı dünyaya taşımak görevini temsil etmek için beyaz bir at kullanılır. Bu, kilisenin dışsal hizmetini temsil eder ve ikinci mühür Smyrna'daki kan banyosunu kırmızı bir atla temsil eder.

Ve Kuzu mühürlerden birini açtığımda, sanki gök gürültüsü gibi bir sesle, dört canlı varlıktan birinin, "Gel ve gör" dediğini duydum. Baktım: İşte beyaz bir at; üzerinde oturanın elinde bir yay vardı; ona bir taç verildi; ve zafer kazanarak ve daha da kazanmak için dışarı çıktı. İkinci mühürü açtığımda, ikinci canlı varlığın, "Gel ve gör" dediğini duydum. Ve kızıl bir başka at çıktı; yeryüzünden barışı kaldırması ve insanların birbirlerini öldürmeleri için üzerinde oturana yetki verildi; ve ona büyük bir kılıç verildi. Vahiy 6:1-4.

Zekeriya, Vahiy'in ilk dört mühründe temsil edilen dört atı doğrudan tanımlayan birkaç pasaj içerir. Bu pasajlardan birinde, onuncu bölümde, Zekeriya, "son yağmur" yağdırıldığında Tanrı'nın "evi" olan "Yahuda sürüsü"nü "savaşta O'nun görkemli atına" dönüştürüleceğini belirtir.

Geç yağmur zamanında Rab'den yağmur isteyin; Rab parlak bulutlar yapacak ve tarladaki her bir ot için sağanak yağmurlar verecek. Çünkü putlar boş sözler söylediler, falcılar yalan gördüler ve yalancı rüyalar anlattılar; boşuna teselli ederler. Bu yüzden sürü gibi dolaştılar, çoban olmadığı için sıkıntıya düştüler. Öfkem çobanlara karşı alevlendi, tekeleri cezalandırdım; çünkü Orduların Rabbi, sürüsü olan Yahuda'nın evini ziyaret etti ve onları

savaşta kendi görkemli atı gibi kıldı. Zekeriya 10:1-3.

Ellen White, Pentekost'taki Kutsal Ruh'un dökülüşünün, şu anda yağın geç yağmurunu temsil ettiğini defalarca belirtir. Pentekost'ta dünya için yapılan iş Efes kilisesiyle temsil edilir ve Efes, Smirna ile temsil edilen zulme yol açar; Yuhanna Smirna'yı ikinci mührün "kızıl atı" olarak tasvir eder. İlk iki mühür, ilk iki kiliseyle paralel seyrederek ve geç yağmurun döküldüğü "son günler"i tasvir eder.

Peygamberlik Ruhu ayrıca hem üçüncü mührün sonunu hem de dördüncü mührün başlangıcını seçerek onları (neden-sonuç ilişkisi içinde) birbirine bağlar ve bunu yaparken temsil edilen tarihi hem kendi zamanında hem de "son günler"de mevcut olarak konumlandırır.

"Bugün Vahiy 6:6-8'de temsil edilen aynı ruh görülüyor. Tarih tekerrür edecek. Olmuş olan yeniden olacak." Manuscript Releases, cilt 9, 7.

Sister White'in (1898'de kaleme alınan) kişisel tarihçesinde, papalığın yeniden tahta çıkarılmasının yolunu hazırlayan uzlaşma ruhu çoktan canlı ve işler durumdaydı; zira 1844 baharında birinci meleğin mesajının reddiyle başlayan Protestanlığın yoldan çıkışı, (1863'te) Protestan Adventizmin boynuzuna nüfuz etmeye çoktan başlamıştı.

Pergamos'taki taviz, üçüncü mühürde bir "çift" terazi olarak temsil edilir. İki ölçü terazisi hileli bir ölçümü temsil eder. Üçüncü mühür, "ölüm"ün "soluk atı" ile temsil edilen dördüncü mührü yol açar; bu da Karanlık Çağlar boyunca papalık tarafından milyonların katledilmesini temsil eder. "Cehennem", papalığın soluk atını takip eden şeydir. Üçüncü ve dördüncü mühürlerin tarihi, Pergamos ve Thyatira kiliselerinin tarihiyle paralellik gösterir. Konstantin'in tavizi kademeli bir süreçti; bu nedenle, Pavlus'un "kanunsuzluğun sırrı şimdiden işliyor" dediği dönemde olduğu gibi, taviz ruhu Bayan White'in kişisel tarihinde de zaten faaldi. Papalığın tahta çıkışından önceki dinden düşüş her zaman kademeli bir süreçtir ve "tarih tekerrür edecektir. Olan yine olacaktır."

Ve dört canlı yaratığın ortasından bir sesin şöyle dediğini duydum: Bir dinara bir ölçek buğday, bir dinara üç ölçek arpa; ama yağa ve şaraba sakın zarar verme. Dördüncü mührü açtığında, dördüncü yaratığın, "Gel ve bak," diyen sesini duydum. Baktım, işte soluk bir at; üzerinde oturanın adı Ölüm'dü; Cehennem de onun ardından geliyordu. Onlara yeryüzünün dörtte biri üzerinde, kılıçla, açlıkla, ölümlerle ve yeryüzünün yabancı hayvanlarıyla öldürmeleri için yetki verildi. Vahiy 6:6-8.

James White, yedi kilise ve yedi mühürde başka bir kehanetsel anomali tespit eder. İlk dört kilise ile son üç kilise arasında kasıtlı bir ayırım olduğunu, aynı fenomenin ilk dört mühür ile son üç mühürde de görüldüğünü belirtir.

Artık kiliseleri, mühürleri ve canavarları, yani canlı yaratıkları, aynı zaman dilimlerini kapsadıkları ölçüde karşılaştırılabildikleri yere kadar izledik. Mühürlerin sayısı yedidir, canlı yaratıklar ise sadece dördür. Ve burada şu noktayı belirtmek yerinde olacaktır: birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü mühürler açılırken birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü canlı yaratıkların "Gel ve bak" dedikleri işitilir; ama beşinci, altıncı ve yedinci mühürler açıldığında böyle bir ses işitilmez. Ayrıca son üç kilise ile son üç mühür de, ilk dört kilise ve ilk dört mühürde olduğu

gibi, aynı zaman dilimlerini kapsayacak şekilde örtüşmez. Ama gösterdiğimiz gibi, kiliseler, mühürler ve canlı yaratıklar, yaklaşık 1800 yıl boyunca, günümüzden yarım yüzyılı biraz aşan bir zamana gelinceye dek, aynı zaman dilimlerini kapsayacak şekilde birbiriyle uyum içindedir. James White, Review and Herald, 12 Şubat 1857.

James White, aynı düzenin borazanlarda da mevcut olduğunu belirtmedi; oysa vardır. İlk dördü borazandır, ama son üçü üç felakettir. İlk dört borazan, 321 yılında Konstantin'in çıkardığı Pazar yasası nedeniyle putperest Roma üzerindeki Tanrı'nın yargısını temsil eder ve üç borazan felaketi de İslam'ı temsil eder. İlk iki borazan felaketi, 538'de yürürlüğe koyduğu Pazar yasası nedeniyle papalık Roması'na karşı ilahî yargılardı ve üçüncü borazan felaketi ise çok yakın bir gelecekte ortaya çıkacak Pazar yasası krizine yöneliktir.

Joseph Bates, son üç kiliseye ilişkin öncülerin anlayışını, Millerci dönemdeki üç kiliseyi tanımlamak için tek bir sembol olarak kullanır. Metindeki tüm vurgu Bates tarafından yapılmıştır.

'Bütün diyarda, Rab şöyle diyor: ORADA İKİ KISIM kesilip atılacak ve ölecek; ama ÜÇÜNCÜ KISIM orada bırakılacak. Tanrı, ÜÇÜNCÜ KISIM ateşten geçireceğini ve onları arıtacağını söylüyor. Ona yakaracaklar ve o onları işitecek. O, 'BU BENİM HALKIMDIR' diyecek; onlar da 'RAB BENİM TANRIMDIR' diyecekler.' Birinci kısım, SARDIS, sözde kilise ya da Babil. İkinci kısım, Laodicea, sözde Adventist. Üçüncü kısım, Philadelphia, Tanrı'nın yeryüzündeki tek gerçek kilisesi; çünkü onlar Tanrı'nın kentine götürülecekler. Revelation 3:12; Hebrews 12:22-24. İsa'nın adıyla, sizi yine Laodicealılardan, Sodom ve Gomora'dan kaçır gibi kaçırmaya çağırıyorum. Öğretileri sahte ve aldatıcıdır; ve tam bir yıkıma götürür. Ölüm! ÖLÜM!!* ebedi ÖLÜM!!! peşlerindedir. Lut'un karısını hatırlayın." Joseph Bates, Review and Herald, cilt 1, Kasım 1850.

Millerit tarihinde Sardis, yaşadığını iddia eden bir adı olan kiliseydi, ama ölüydü.

Sardis'teki kilisenin meleşine yaz: Tanrı'nın yedi Ruhuna ve yedi yıldızla sahip olan şöyle diyor: İşlerini biliyorum; yaşıyor diye adın var, ama ölüsün. Vahiy 3:1.

Tanrı'nın halkının her zaman bir adı vardır. Efes'ten Bergama'ya uzanan tarih boyunca adları Hristiyan'dı. Papalık egemenliği sırasında adları çöldeki kiliseydi. Sabah yıldızı John Wycliffe'in ortaya çıkışıyla birlikte adları Protestan oldu. 1798'de, zamanın sonunda, Protestanlar Roma Kilisesi ile birliğe geri dönmeye çoktan başlamışlardı. O halde gereken tek şey, benimsedikleri adlarına rağmen artık seçilmiş kilise olmadıklarını ortaya koyacak bir sınamaydı. 1844 baharında, Mesih'in antlaşma adını taşıyan kilise olmadıklarını gösterecek sınamaya ulaştılar. İlyas'ın hikayesi bu gerçeğe çok ayrıntılı ikinci bir tanıklık sunar. Gerçek karakterlerini ortaya koyduklarında, Protestanların Babil'in kızları haline geldiklerini gösterdiklerini Milleritlerin ilkin fark etmesi zordu. Ama Milleritler sonunda tam da bunu yaptılar ve ikinci meleşin mesajını yerine getirerek o düşmüş kiliselerden insanları dışarı çağırmaya başladılar. Sonra Milleritlerin kendi karakterlerini ortaya koymalarına yol açacak bir sınama süreci başladı. Onlar Filadelfyalı mıydılar, yoksa Laodikyalı mıydılar?

Filadelfyalılar Mesih'i Kutsalların Kutsalı'na kadar izlediler ve bunu yapmayı reddeden Millerciler Laodikyalıların karakterini sergilediler. Böylece, Bates'in üç kiliseyi aynı tarihsel sürecin

çağdaşları olarak tanımlamasının mantığını görürüz. O tarih, on kız benzetmesinin peygamberliksel yapısı içinde gerçekleşti; ilham bize bunun harfiyen yerine getirildiğini ve getirileceğini bildirir.

"Matta 25'teki on bakire benzetmesi, Adventist halkının deneyimini de gösterir." Büyük Mücadele, 393.

"Bana sık sık, beşinin akıllı, beşinin ise akılsız olduğu on bakire benzetmesi hatırlatılır. Bu benzetme, bu zamana özel bir uygulaması olduğu için harfi harfine yerine gelmiş ve gelecektir; ve üçüncü meleğin mesajı gibi, yerine gelmiş olup zamanın sonuna dek şimdiki hakikat olmaya devam edecektir." Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Son üç kiliseden Sardes, Millerci hareketin dışındakileri; Filadelfya ile Laodikya ise hareketin içindekileri temsil eder. Bu üç kilise Vahiy'in üçüncü bölümünde anılır ve ilk dört kilise ikinci bölümde yer alır. Dolayısıyla, Bayan White Vahiy'in üçüncü bölümünün tarihine atıfta bulunduğu, Joseph Bates'in az önce belirlediğiyle aynı kiliseleri işaret etmektedir.

"Ah, nasıl bir tasvir! Bu korkunç durumda olan ne kadar çok kişi var. Her bir din hizmetkârına, Vahiy kitabının üçüncü bölümünü gayretle incelemesi için içtenlikle yalvarıyorum; çünkü orada son günlerde var olan şeylerin durumu tasvir edilmektedir. Bu bölümdeki her ayeti dikkatle inceleyin; çünkü bu sözler aracılığıyla İsa size konuşuyor." Manuscript Releases, cilt 18, 193.

Millerci tarihteki üç çağdaş kilise, Adventizmin sonunda tekrarlanır. Joseph Bates, Millerci dönemin dinamiklerini belirliyor ve Sardis'i, ikinci meleğin mesajının hedef kitlesi olan Babil'in kızları olarak tanımlıyordu. O, 22 Ekim 1844'te Mesih'i En Kutsal Yer'e kadar izleyen küçük sürü ile Kutsal Yer'den çıkmayı reddedenler arasındaki mücadeleyi ele alıyordu. Laodikyalıları maruz kaldıkları karanlıktan dışarı çağırmaya çalışıyordu ve Laodikyalı körlüklerinin en azından bir kısmı, William Miller'in Laodikya hareketinde öncü bir konum üstlenmiş olmasından kaynaklanıyordu. Bu, Filadelfya'ya yönelik mesajda tanımlanan aynı mücadeledir.

İşte, kendilerinin Yahudi olduklarını söyleyen ama olmayan, tersine yalan söyleyen Şeytan'ın sinagogundan olanları; işte, onların gelip senin ayaklarının önünde yere kapanmalarını ve seni sevdiğimi bilmelerini sağlayacağım. Vahiy 3:9.

Bir dinî kriz, Büyük Hayal Kırıklığı'nda olduğu gibi, her zaman iki sınıf ibadet edeni ortaya çıkarır. Protestanlığın emaneti, onların Roma'ya geri dönüp resmen Roma'nın kızı hâline gelmeleriyle, kısa süre önce Sardis'ten alınmıştı. Bu emanet sonra Millerci Adventizm tarafından taşındı, ancak çok geçmeden bir sınav, kendilerini küçük sürü olarak ilan eden iki sınıf ortaya çıkaracaktı. Bir gerçek sürü ve bir sahte sürü. Bates, Mesih'i En Kutsal Yer'e kadar izleyen küçük sürüyü temsil ediyordu. Onun mücadelesi, kendilerini küçük sürü olarak ilan eden Laodikyalılarlaydı. Bir Filadelfyalı olarak Bates'in mücadelesi, Tanrı'nın halkı olduğunu iddia eden, ama yalan söyleyen ve Yahudi olmayan bir topluluk olan Şeytan'ın havrasıyla ilgiliydi.

Mesel, Adventizmin sonunda son kez gerçekleştiğinde, 1989'daki zamanın sonunda es geçilmiş olan seçilmiş bir ahit halkı bulunacaktır. Bu, o peygamberî tarihte zamanın sonunu temsil eden

Mesih'in doğumunda Yahudi önderliğinin es geçilmesine benzer. Mesih'in tarihi Kudüs'e zaferli girişe ulaştığında, Millerci dönemin Gece Yarısı Çılgılığı tarihi tipolojik olarak temsil edildi. İlham, çarmıhın kilometre taşını 1844'teki Büyük Hayal Kırıklığı ile tekrar tekrar özdeşleştirir. Yahuda, Mesih'in tarihindeki Laodikyalıları temsil eder ve elçiler Filadelfyalılardı. Çarmıhtan sonra üç buçuk yıl boyunca, Bates tarafından temsil edilen Filadelfyalılar, havari Yahuda İskaryot'un temsil ettiği düşmüş bir kiliseden Laodikyalıları dışarı çağırmaya çalıştılar.

1989'da, bir zamanlar seçilmiş antlaşma halkı olanlar, mühürü açılan ışığı reddettiler ve es geçildiler. 18 Temmuz 2020'deki ilk hayal kırıklığı geldiğinde, daha önce aynı harekettenmiş gibi görünenlerin arasında sınaama süreci başladı. Ne var ki bir sınıf Laodikyalı, diğer sınıf ise Filadelfyalıdır. Tıpkı Yahuda'nın çarmıhtan önce Mesih'i ele vermek üzere Sanhedrin'le üç kez antlaşma yapması gibi, 11 Eylül 2001 sonrası tarihteki Laodikyalılar tövbe etmek için üç fırsatı da kaçırmış olacaklar. Yakında gelecek Pazar yasasında, Laodikyalıların Filadelfyalılardan ayrı olduğu, Yahuda'nın bir ağaca asılması kadar kesin bir şekilde ortaya çıkacak. Yabani otlar buğdaydan hasatta ayrılır. O hasada hızla yaklaşıyoruz.

Bu gerçekler, 'gerçeği' ortaya çıkarıp tesis edebilecek tek Kutsal Kitap yönteminin "tarihselcilik" olduğunu anlamaya istekli olduğumuzda tanınır. Gerçek yöntem preterizm, fütürizm, dispensasyonizm, woke-izm, dilbilgisel ya da tarihsel uzmanlık veya pek çok şeytani takliden herhangi bir varyasyonu değildir. Jean-Jacques Rousseau adlı on yedinci yüzyıl filozofuna atfedilen, yaygın olarak bilinen bir söz vardır; pek çok şekilde yeniden ifade edilmiştir, ama düşüncenin özü şudur: "Yanlışın birçok kökü vardır, ama gerçeğin yalnızca bir tane." "Gerçek" Alfa ve Omega'dır; kuru topraktan çıkan bir kök gibidir.

O'nun lütfunun zenginliklerinin hazinesi olan Kutsal Kitapla da durum böyledir. Göğe kadar yüce ve ebediyeti kuşatan gerçeklerinin görkemi kavranmamaktadır. İnsanlığın büyük çoğunluğu için Mesih'in kendisi "kurak topraktan çıkan bir kök gibidir" ve onda "arzu edecekleri bir güzellik" görmezler. Yeşaya 53:2. İsa insanlar arasında bulunduğu, Tanrı'nın insanlıkta açıklanışı olarak, din bilginleri ve Ferisiler ona, "Sen bir Samiriyelisin ve cinin var" dediler. Yuhanna 8:48. Öğrencileri bile yüreklerindeki bencillikle öylesine körleşmişlerdi ki, onlara Baba'nın sevgisini göstermek için gelmiş olanı anlamakta yavaştılar. İşte bu yüzden İsa, insanların ortasında yalnızlık içinde yürüdü. O, bütünüyle yalnızca gökte anlaşıldı. Bereket Dağı'ndan Düşünceler, 25.

Şu anda paylaştığımız hakikatler, hakikatin tarih boyunca aşamalı olarak geliştiği bağlamında anlaşılmalıdır; daha da önemlisi, hakikate dair anlayışımız Alfa ve Omega bağlamına, İsa'nın bir şeyin sonunu bir şeyin başlangıcıyla özdeşleştirdiği bağlama yerleştirilmelidir.

Dördüncü kilise Tiyatira'dır ve papalığın Kutsal Kitap peygamberliğinde beşinci krallık olarak hüküm sürdüğü dönemi temsil eder; bu da çöldeki kilisenin esaret altında olduğu dönemdir. Ruhsal İsrail'in ruhsal Babil tarafından bin iki yüz altmış yıl boyunca esaret altına alınması, harfi İsrail'in harfi Babil'de yetmiş yıl süren esaretiyle örneklenmişti.

"Bugün Tanrı'nın kilisesi, yitik insan soyunun kurtuluşu için ilahi planı sonuna kadar yürütmekte özgürdür. Yüzyıllar boyunca Tanrı'nın halkı özgürlüklerinin kısıtlanmasına maruz

kaldı. İncil'in saf haliyle vaaz edilmesi yasaklandı ve insanların buyruklarına itaat etmemeye cüret edenlere en ağır cezalar uygulandı. Bunun sonucunda Rab'bin büyük ahlaki bağı neredeyse bütünüyle işlenmemiş kaldı. Halk, Tanrı'nın sözünün ışığından yoksun bırakıldı. Hata ve batıl inanç karanlığı, gerçek dinin bilgisine dair her şeyi tamamen silip yok etmekle tehdit etti. Yeryüzündeki Tanrı'nın kilisesi, bu uzun ve amansız zulüm döneminde, İsrailoğulları'nın sürgün döneminde Babil'de tutsak tutuldukları kadar gerçekten esaret altındaydı." Peygamberler ve Krallar, 714.

Babil'deki yetmiş yıllık esaret, Tiyatira kilisesiyle temsil edilir. Tiyatira kilisesi, nedeni Bergama kilisesiyle temsil edilen sürecin doğurduğu sonuçtur. Bergama kilisesi, putperestliği Hristiyanlıkla birleştiren imparator Konstantin ile simgelenir. Onun putperestliğinin simgesi güneşe tapınmaydı. Kutsal Kitap'a göre, Eski İsrail'in Tiyatira'ya tekabül eden yetmiş yıllık esarete götürülmesinin nedeni, krallarının Tanrı'nın Sözü'ne doğrudan başkaldırarak çevrelerindeki putperest uluslarla ilişkiler ve ittifaklar kurmalarıydı. Tanrı, İsrail'i çevrelerindeki putperest uluslarla karışmamaları konusunda defalarca uyardı. Eski İsrail'in emanetçileri olmaları gereken On Emir, putlara tapınmayı açıkça yasaklar. Rab, Horev'deki mağarada Musa'nın yanından geçip karakterini açıkladığında, sözünü ettiğimiz bu uyarıyı iki kez dile getirdi.

Ve dedi: İşte, bir antlaşma yapıyorum; bütün halkının önünde, bütün yeryüzünde ve hiçbir ulusta yapılmamış harikalar yapacağım; aralarında bulunduğun bütün halk Rab'bin işini görecek; çünkü seninle yapacağım şey korkunçtur. Bugün sana buyurduğumu dikkatle yerine getir: Bak, senin önünden Amurluları, Kenanlıları, Hititleri, Perizlileri, Hivlileri ve Yevusluları kovuyorum. Gideceğin ülkenin sakinleriyle antlaşma yapmayasın diye kendine dikkat et; yoksa bu, aranda bir tuzak olur. Ama onların sunaklarını yıkacaksınız, putlarını kıracaksınız ve koruluklarını keseceksiniz. Çünkü başka bir tanrıya tapmayacaksınız; adı Kıskanç olan Rab, kıskanç bir Tanrı'dır. Yoksa ülkenin halkıyla antlaşma yaparsın; onlar tanrılarının ardınca zina eder ve tanrılarına kurban keserler; sonra biri seni çağırır ve sen de onun kurbanından yersin. Ve oğulların için onların kızlarından alırsın; onların kızları tanrılarının ardınca zina eder ve oğullarını da tanrılarının ardınca zina etmeye sevk eder. Çıkış 34:10-16.

Sadece bu pasajda bile Tanrı eski İsrail'i iki kez uyardı; ayrıca, çevrelerindeki putperest uluslarla hiçbir antlaşma yapmamaları yönündeki buyruğa ilişkin Kutsal Kitap'ta başka birçok tanıklık vardır. Bu tavizler, eski İsrail'in Tanrı'yı ve O'nun teokrasisini reddetmesiyle başladı. Bir kral istediklerinde, Tanrı onlara bir kral sahibi olmalarına izin verdi ve o andan itibaren kralların çoğu, ve kuşkusuz kuzeydeki on kabilenin her bir kralı, tam da o buyruğu hiçe saydı. İsrail'in çevresindeki putperest uluslardan ayrı ve kendine özgü olmasını gerekli kılan ilke reddedildi ve daha sonra Konstantin'in bir simgesi hâline gelecek olan tavizle somutlaştı. Bergama ve Konstantin, Tanrı'nın kilisesine putperestliği sokan İsrail krallarının isyanını temsil eder. Kral Saul'la başlayan dinden düşüş, Hristiyan kilisesinin ruhsal Babil'deki esarete götüren dinden düşüşünün tipik bir örneğiydi. Kral Saul'la başlayıp Babil sürgününe kadar uzanan kutsal tarih, Bergama kilisesiyle simgelenir. Bunu izleyen yetmiş yıllık esaret de Tiyatira kilisesiyle simgelenir.

Efes, Vaat Edilen Toprakları fethetmek üzere yola çıkan kiliseyi temsil eder. Efes, Musa'nın dönemini ve İsrail'in Mısır esaretinden kurtuluşunu temsil eder.

"Kutsal Kitap, hazinelerini bu son nesil için biriktirip bir araya toplamıştır. Eski Antlaşma tarihinin bütün büyük olayları ve ciddi tasarrufları, bu son günlerde kilisede tekrarlanmış ve tekrarlanmaktadır." Seçilmiş Mesajlar, kitap 3, 338, 339.

Mısır'dan kurtuluşla temsil edilen tarih, son günlerde tekrar eder. Bu nedenle Millerci hareketin tarihinde de tekrarlandı. Bu yüzden Bayan White, Millerci tarihi anlatmak için o tarihe defalarca atıfta bulunur. 1844'teki Büyük Hayal Kırıklığını, İbranilerin Kızıldeniz'in önünde, Firavun'un ordusu arkalarından yaklaşırken yaşadıkları hayal kırıklığıyla bir tutar. Ayrıca Mısır'dan kurtuluş tarihini Mesih'in dönemiyle de ilişkilendirir; buna göre Kızıldeniz'deki hayal kırıklığı, hem çarmıhta öğrencilerin yaşadığı hayal kırıklığının tipi, hem de 1844'teki Büyük Hayal Kırıklığının tipiydi. Çarmıhtaki hayal kırıklığı, Efes kilisesinin başlangıcını temsil ediyordu. Eski İsrail'in başlangıcındaki Musa dönemi Efes kilisesiyle temsil edilir ve bu aynı zamanda Mesih zamanındaki modern İsrail'in başlangıcını da tipler. Her iki tarih de Efes kilisesiyle temsil edilir. Burada tespit ettiğimiz doğrular, yıllar boyunca Future for America tarafından sıkça kamuya sunulmuştur; bu nedenle ben sadece genel bir özet sunuyorum.

Mesih'in tarihinde, önceki antlaşmanın seçilmiş halkı kenara bırakılırken yükseltilecek yeni antlaşma halkının başlangıcını görürüz. Mesih'in tarihi kadim İsrail'in sonudur; ve kadim İsrail'in başlangıcında, Mısır'dan kurtuluşun tarihinde, yeni bir antlaşma halkı lehine kenara bırakılan daha önce seçilmiş bir antlaşma halkı vardı.

Mesih'in tarihinde, eski seçilmiş halk, 70 yılında Kudüs'ün yıkılmasıyla nihai sonuna ulaştı. Başlangıçta, Musa zamanında, eski seçilmiş halk kırk yıl boyunca çölde öldü ve Yeşu ile Kalev, mesajı Vaadedilmiş Topraklar'a taşımakla yazgılı yeni seçilmiş halkın temsilcileri oldular; tıpkı Efes kilisesi dönemi havarilerinin müjdeyi dünyaya taşımaları gibi.

Eski İsrail'in başlangıcı ve sonu ile modern İsrail'in başlangıcı, önceki seçilmiş halktan yeni bir seçilmiş halka bir geçişi gösterir. İki ya da üç tanığın tanıklığıyla bir şey kesinleşir; ve bu üç tanıklığın her biri, önceki seçilmiş halkın boşandığını ortaya koyar ve bu tanıklar, başlangıçtan sonu bildiren Alfa ve Omega'nın imzasını taşır. Tanrı yüz kırk dört binle antlaşma yaptığında, bir önceki seçilmiş halk es geçilecektir. Tanrı karışıklığın kaynağı değildir; O asla değişmez ve sözü asla boşa çıkmaz.

Mısır'dan kurtuluş ve Tanrı'nın Yeşu aracılığıyla gerçekleştirdiği zaferler, Efes kilisesi tarafından temsil edilir, ama Efes ilk sevgisini kaybedecekti. Yeşu toprağa verildiğinde, Smirna ile temsil edilen dönem işaretleyen başka bir nesil ortaya çıktı. Yeşu'nun Vaat Edilen Topraklar'ı temizleme yönündeki harika işi hiçbir zaman bütünüyle tamamlanmadı; çünkü halk halinden memnun olup Yeşu'ya verilen işi bıraktı. İlk sevgilerini kaybettiler. Bu dönem, İsrail Tanrı'yı reddedip Samuel, Kral Şaul'u meshedene kadar sürdü; böylece Pergamos kilisesi dönemi başlamış oldu.

İkinci ve üçüncü yüzyıllarda, mesaj Küçük Asya'daki bir kilise olan Smyrna'ya ve aynı şekilde bir bütün olarak Hristiyan kilisesine geldi. Bu, putperestliğin dünyada üstünlük için son direnişini sergilediği bir dönemdi. Hristiyanlık olağanüstü bir hızla yayılmış, öyle ki bütün dünyada bilinir olmuştu. Kimileri yürekte bir dönüşüm yaşadıkları için Mesih'in imanını benimsedi; kimileri ileri sürülen argümanların gücü nedeniyle; bir kısmı ise putperestliğin

davasının sönmekte olduğunu gördükleri ve politik hesap onları zafer vaat eden tarafın yanına çektiği için. Bu koşullar kilisenin maneviyatını zayıflattı. Elçisel kiliseyi karakterize eden Peygamberlik Ruhu yavaş yavaş kaybedildi. Bu, emanet edildiği kiliseyi iman birliğine getiren bir armağandır. Artık gerçek peygamberler kalmayınca, sahte öğretiler hızla yayıldı; Yunanların felsefesi Kutsal Yazıların yanlış yorumlanmasına yol açtı ve Mesih tarafından sıkça kınanan eski Ferisilerin kendi doğruluğuna güvenen tutumu kilisenin ortasında yeniden ortaya çıktı. Konstantin'in hükümranlığundan önceki iki yüzyılda, izleyen iki yüzyılda bütünüyle gelişecek olan o kötülüklerin temeli atıldı. Bu dönemde, Roma İmparatorluğu'nun birçok yerinde şehitlik popüler hale geldi. Kulağa tuhaf gelse de, bu yine de gerçektir. Bu, Hristiyanlarla putperestler arasındaki mevcut ilişkinin bir sonucuydu.

Roma dünyasında bütün milletlerin dinine saygı duyulurdu, ancak Hristiyanlar bir millet değildi; hor görülen bir ırkın bir mezhebinden ibaretti. Bu nedenle, her kesimin dinini kınamakta ısrar ettiklerinde, gizli toplantılar yaptıklarında ve en yakın akrabalarıyla en samimi dostlarının gelenek ve uygulamalarından bütünüyle ayrıldıklarında, putperest yetkililerin gözünde şüphe, hatta sık sık zulüm hedefi haline geldiler. Çoğu kez, yöneticilerin zihinlerinde herhangi bir karşıtlık ruhu yokken bile, zulmü kendi üzerlerine çektiler. Bu ruhu örneklemek üzere, tarih Kartaca piskoposu Cyprian'ın idamının ayrıntılarını aktarır. Hükümü okunduğunda, dinleyen Hristiyan kalabalıktan 'Onunla birlikte öleceğiz' diyen toplu bir haykırış yükseldi.

"Birçok Hristiyan olduklarını söyleyen kimsenin ölümü kabulleniş tarzı ve hatta gereksiz yere devletin düşmanlığını üzerlerine çekmeleri, muhtemelen MS 303 yılında imparator Diocletian ve yardımcısı Galerius tarafından zulüm fermanının çıkarılmasında büyük rol oynadı. Ferman ruhu itibarıyla evrenseldi ve on yıl boyunca az ya da çok bir sertlikle uygulandı." Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

Smyrna, Rab'den hiçbir azar almayan iki kiliseden biri olsa da, tarih o dönemde şehit edilenlerin bir kısmının güdülerinin ilahî değil, insani dürtülere dayandığına tanıklık eder. Hakimler kitabı, Yeşu'nun ölümünü bildirerek açılır ve Hakimler döneminin tarihini tanımlayan, kitapta iki kez tekrarlanan bir ayet vardır. Bu ayetin ikinci kez geçtiği yer, kitabın son ayetidir. Kitabın ilk ayeti Yeşu'nun sonunu işaret eder ve son ayet tarihi özetler.

Yeşu'nun ölümünden sonra, İsrailoğulları Rab'be sordular: "Kenanlılara karşı bizim için ilk kim çıkacak, onlarla savaşmak için?"... O günlerde İsrail'de kral yoktu; herkes kendi gözünde doğru olanı yapıyordu... O günlerde İsrail'de kral yoktu: herkes kendi gözünde doğru olanı yapıyordu. Hakimler 1:1; 17:16; 21:25.

İzmir'in tarihinde, "benlik" baştan sona temel bir temaydı. Bir kralları olmadığı için, dilediklerini yapmaya karar verdiler. Haskell, İzmir tarihindeki rehberlik eksikliğinin, etkin bir Peygamberlik Ruhu'nun bulunmayışıyla temsil edildiğini tespit etti. Her iki tarihte de rehberlik eksikliği, kararların kişinin kendi güdülerine dayanarak verilmesinin önünü açtı. Efes, Mısır'dan kurtuluşu temsil eder. Hakimler kitabında kaydedilen tarih, İzmir kilisesi tarafından temsil edilir. Kral Saul'dan Babil sürgününe kadar olan dönem Bergama kilisesiyle, Babil'deki sürgün ise Tiyatira kilisesiyle temsil edilir.

Öncüler tarafından tanımlanan olguya uygun olarak, kiliselerde, mühürlerde ve borazanlarda dörtlü ve üçlü bir ayırım vardır ve Eski İsrail tarihindeki ilk dört kilise Mısır esaretiyle başlayıp Babil esaretiyle sona erer; çünkü Alfa ve Omega her zaman sonu başlangıçla özdeşleştirir. Modern İsrail tarihindeki ilk dört kilise Yahudilerin Roma otoritesinin egemenliği altına girmesiyle başlar ve bu dört kilise manevî Yahudilerin manevî Roma'nın egemenliği altında bin iki yüz altmış yıl boyunca kalmasıyla sona erer.

Thyatira'dan sonra gelen Sardis'ti; Thyatira ile simgelenen Babil esaretinden çıktıklarında başladı. Sardis, yaşıyor diye adı olan ama yaşamayan kilisedir. Yaşıyor olduklarına dair iddiaları yalandı. İlginçtir ki, yedi kilisenin arasında tanımı olmayan ad Sardis'tir. Tarih ve ayetlerin bağlamına dayanarak Sardis'e tanımlar atanmıştır, ama adın etimolojik bir tanımı yoktur. Adı var, ama yok.

Ama ikinci tapınak görkem bakımından birincisine eşit değildi; ayrıca birinci tapınağa özgü olan ilahi varlığın o görünür işaretleriyle de kutsanmamıştı. Adanışımı işaret edecek herhangi bir doğaüstü güç tezahürü yoktu. Yeni inşa edilen mabedi dolduran bir görkem bulutu görülmedi. Sunak üzerindeki kurbanı tüketmek için gökten bir ateş inmedi. Şekina artık En Kutsal Yer'de keruvların arasında ikamet etmiyordu; orada Ahit Sandığı, Bağışlama Kapağı ve Tanıklık Levhaları bulunmuyordu. Soran kâhine Yehova'nın isteğini bildirmek için gökten hiçbir ses gelmedi.

Babil sürgününden sonra Kudüs'ü ve tapınağı yeniden inşa ettiler. Böylece yeniden bir ada sahip oldular; çünkü Tanrı adını Kudüs'e koyacağına söz vermişti. Ama O'nun adı, O'nun karakterini temsil eder; O'nun kişisel varlığının olmayışı da, onların hayatı temsil eden bir ada sahip olduklarını, fakat gerçekte artık hayatı üreten mevcudiyete sahip olmadıklarını ortaya koyuyordu. Aslında sahip oldukları tek şey iddia ve riyaydı.

Sardis'teki son ses, Rab'bin büyük ve korkunç gününden önce gelecek bir İlyas'ı vaat etti. Eski İsrail için Kudüs'ün yıkımı Rab'bin büyük ve korkunç günüydü. Bu nedenle Sister White, MS 70'te Kudüs'ün yıkımına, yedi son bela olarak temsil edilen Rab'bin büyük ve korkunç gününün bir örneği olarak atıfta bulunur. Filadelfya kilisesi, çölde haykıran Vaftizci Yahya'nın sesiyle başladı ve böylece William Miller'in sesini simgeliyordu. Vaftizci Yahya'nın ve William Miller'in sesleri, her şey yolundaymış sanan, oysa her şeyin çok yanlış olduğu bir halka Laodikya mesajını sunuyordu. Hem Vaftizci Yahya hem de William Miller baltayı ağacın köküne koydular. Sardis'e verilen mesaj şuydu: "Sardis'te bile giysilerini kirletmemiş birkaç isim var; onlar beyazlar içinde benimle yürüyecek; çünkü buna layıktırlar." Vaftizci Yahya ve William Miller, Sardis'in temsil ettiği zaman diliminden çıkan ve Mesih'le yürümeye layık olanları temsil eder.

"Binlerce kişi William Miller'in vaaz ettiği gerçeği benimsemeye sevk edildi ve Tanrı'nın hizmetkârları, mesajı ilan etmek için İlyas'ın ruhu ve gücüyle yetiştirildiler. İsa'nın öncüsü Yahya gibi, bu ciddi mesajı vaaz edenler baltayı ağacın köküne koymaya ve insanları tövbeye yarıdır meyveler getirmeye çağırarak zorunda olduklarını hissettiler. Tanıklıkları, kiliseleri uyandırmaya, güçlü bir şekilde etkilemeye ve gerçek karakterlerini açığa çıkarmaya yönelikti. Ve gelecek gazaptan kaçınmaya dair o ciddi uyarı duyuruldukça, kiliselere bağlı olan birçok kişi şifa veren mesajı kabul etti; kendi geri kayışlarını gördüler ve acı tövbe gözyaşlarıyla ve derin ruh ıstırapı içinde Tanrı'nın önünde alçaldılar. Ve Tanrı'nın Ruhu üzerlerine kondukça,

şu haykırışın duyurulmasına yardım ettiler: 'Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun yargı saati geldi.'" Erken Yazılar, 233.

Vahiy'deki yedi kilise, Mesih'in İkinci Gelişine kadar havarilerin tarihini temsil eder ve yedi kilise ayrıca Peygamber Musa'dan Mesih'in ilk gelişine kadar Eski İsrail'in tarihini de temsil eder.

İsrailoğullarının imtihanları ve Mesih'in ilk gelişinden hemen önceki tutumları, Tanrı halkının Mesih'in ikinci gelişinden önceki tecrübelerindeki durumunu ortaya koyar.

Şeytan'ın tuzakları, Kenan diyarına girmelerinden hemen önce İsrailoğulları için nasıl kurulmuşsa, bizim için de öyle kurulmuştur. Biz o halkın tarihini yeniden yaşıyoruz.

Onların geçmişleri bize ciddi bir uyarı olmalı. Rab kendi halkı için ışık sunduğunda, Şeytan'ın sakın sakın bir kenarda durup onların bunu almasını engellemeye hiçbir çaba göstermeyeceğini asla beklememeliyiz. Tanrı'nın gönderdiği ışığı, bize hoş gelecek bir yolla gelmediği için sakın reddetmeyelim. ... Işığı kendileri görmeyen ve kabul etmeyenler varsa, başkalarının yoluna engel olmasınlar.

'Bugün size karşı göğü ve yeri tanık tutuyorum: önünüze yaşamı ve ölümü, bereketi ve laneti koydum; öyleyse yaşamı seçin ki hem siz hem de soyunuz yaşasın; Tanrınız Rab'bi sevebilesiniz, O'nun sözünü dinleyesiniz ve O'na sınımsız bağlanasınız; çünkü O sizin yaşamınızdır ve günlerinizin uzunluğudur; öyle ki Rab'bin atalarınıza (İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a) vermeye ant içtiği ülkede oturasınız.'

Bu ilahi tarihî değil, peygamberlik nitelikliydi. Tanrı'nın geçmişte halkıyla olan harika işlerini anlatırken, aynı zamanda geleceğin büyük olaylarını ve Mesih güç ve yücelik içinde ikinci kez geldiğinde imanlıların nihai zaferini de önceden haber veriyordu.

"Elçi Pavlus, İsrailoğullarının yolculukları sırasında yaşadıklarının, bu dünyanın çağında yaşayanların, yani dünyanın sonunun geldiği kimselerin yararı için kaydedildiğini açıkça belirtir. Biz, tehlikelerimizin İbranilerinkinden daha az değil, daha büyük olduğunu düşünüyoruz." Sağlıklı Yaşam, 280, 281.

Mısır'dan çıkış Efes kilisesiyle temsil edilir ve o tarihsel anlatıda Efes kilisesinin simgesi Yeşu'ydu. Tanrı'nın Mısır'dan çıkardığı halk art arda gelen on sınavda başarısız olduktan sonra, Rab antlaşmayı isyancılardan aldı ve onu Yeşu ile Kaleb'e verdi.

Onlara şöyle söyle: Ben yaşadıkça — Rab şöyle diyor — kulağıma söylediğiniz gibi size öyle yapacağım: Cesetleriniz bu çölde düşecek; aranızda sayıya yazılanlardan, bana karşı homurdanan yirmi yaş ve üzerindeki her biri. Kesinlikle, sizi orada yerleştirmeye yemin ettiğim ülkeye girmeyeceksiniz; Yefunne oğlu Kaleb ve Nun oğlu Yeşu dışında. Çölde Sayım 14:28-30.

Kardeş White, Yeşu ve Kaleb'in, "çağların sonunun ulaştığı" ve "kurban aracılığıyla Tanrı'yla antlaşma yapan" kimseleri temsil ettiklerini belirtir.

"Çağların sonu üzerimize gelmiş olan bizlerin uyarısı için bu tarih yazıya geçirildi. Bugün Tanrı'nın halkı İsrail oğullarının yaşadıklarını ne kadar sık yeniden yaşıyor! Ne kadar sık

homurdanıp sızlanırlar! Rab onlara ilerlemelerini buyurduğunda ne kadar sık geri çekilirler! Tanrı'nın davası, Kaleb ve Yeşu gibi, sadakat ve sarsılmaz güven sahibi adamların eksikliğini çekiyor. Tanrı, kendilerini O'na verip O'nun Ruh'uyla doldurulacak adamlar çağırıyor. Mesih'in ve insanlığın davası, kutsal kılınmış, özverili adamlar ister; ayıplanmayı yüklenerek orduğahın dışına çıkacak adamlar. Güçlü, yiğit, değerli girişimlere layık adamlar olsunlar ve kurbanla Tanrı'yla antlaşma yapsınlar." Review and Herald, 20 Mayıs 1902.

Yenilenen antlaşma, Yeşu ve Kaleb ile antlaşmanın yenilenmesiyle temsil edildiği gibi, yüz kırk dört bin ve büyük kalabalıkla yapılan antlaşmadır. İlk antlaşmanın seçilmiş halkı Tanrı'dan boşandırılıp çölde ölüme mahkûm edildikten sonra yenilenir. Yüz kırk dört bin ile yapılan antlaşma, daha önce seçilmiş olan bir halkın reddedildiği tam da aynı tarihsel süreçte gerçekleştirilir.

Efes "arzu edilen" anlamına gelir ve hem Yeşu'nun hem de ilk kilisenin gerçekleştirdiği iş "arzu edilen"di. Yeşu, Tanrı'nın halkını vaat edilen topraklara götürdüğünde, fethederek ilerledi. İlk mühür, Efes'teki kiliseyle paralellik gösterir ve fethederek ilerleyen beyaz bir atla temsil edilir. Bu hem Yeşu hem de elçisel kilise için geçerliydi. İlk mühür, gerek eski gerek modern İsrail'de Efes'teki kiliseyle paralellik gösterir.

Smyrna, ölüleri mumyalamakta kullanılan bir yağ olan "mür" kelimesinden türemiştir. İkinci mühür, kendisine "büyük bir kılıç" verilen ve "yeryüzünden barışı almak" için "yetki" tanınan kızıl bir atla temsil edilir; bu da o dönemde insanların "birbirlerini öldürmeleri" anlamına geliyordu. İkinci mühür, Smirna kilisesiyle paraleldir ve Tanrı'nın düşmanlarına verilen, onların Tanrı'nın halkının üstesinden gelmelerine ve onları öldürmelerine olanak tanıyan yetkiyi temsil eder. Bu, Havariler kilisesini izleyen dönemde ve Hakimler döneminde gerçekleşti. Her iki tarihte de Tanrı, kendi halkının dışındaki güçlerin halkının üzerine savaş ve ölüm getirmesine izin verdi. Havariler kilisesinde, bu savaşın motivasyonu, bir önceki Efes döneminde müjdeyi dünyaya taşıırken yenilmez olan Mesih'in dininin reddiydi. Hakimler döneminde Tanrı'nın halkının düşmanlarının motivasyonu, önceki Efes dönemine dayanıyordu; Tanrı o dönemde, Mısır üzerinde ve Yeşu aracılığıyla fethettirdiği sonraki uluslar üzerinde gücünü sergilemişti. İkinci mühür, hem kadim hem de modern İsrail'de Smirna kilisesiyle paraleldir.

Pergamos "müstahkem kale" anlamına gelir; dolayısıyla bir kralın kalesini temsil eder. Üçüncü mühür Pergamos ile paralellik gösterir ve Tanrı'nın yargısına karşıt olarak yeryüzünün kralları tarafından insan yargısının icra edildiği tarihi temsil eder. Bu nedenle, "buğday", "arpa", "yağ" ve "şarap"ı tartan "iki" teraziyle temsil edilen ölçüm ya da yargı; Tanrı'nın yargısına kıyasla her zaman kusurlu olan kraliyet niteliğindeki insani otoriteyi tanımlar. Unutmayın ki dürüst bir ölçüm ya da dürüst bir tartı iki terazi gerektirmez. İki terazi adaletsiz yargıyı temsil eder.

"Arpa", Fısıh bayramının "ilk ürün" sunusunun simgesidir, "buğday" ise Pentekost bayramının "iki dalga somunu" sunusunun simgesidir. "Yağ" Kutsal Ruh'un ve "şarap" öğretinin simgesidir. Eski İsrail'de Pergamos, İsrail'in ödün veren krallarının, Fısıh'tan Pentekost mevsimine kadar temsil edilen Tanrı'nın tapınma düzeni üzerine yargı getirdiği dönemdir. Tanrı'nın sözünün gerçekleri "şarap" ve "yağ" ile temsil edilir. Hem eski hem de modern İsrail'de, Pergamos kilisesi, Şeytan'ın

Smyrna ile temsil edilen tarihte kan dökerek yapamadığını gerçekleştirmeye çalıştığı dönemdir. Pergamos'ta Şeytan, Smyrna'da temsil edildiği gibi kan dökerek değil, ödün yoluyla Tanrı'nın halkını ve Tanrı'nın gerçeğini yok etmeye çalıştı. Eski İsrail'in krallarının ödün vermesi, modern İsrail'de Constantine'in ödün vermesini örnekler.

Tiyatira, “nedamet kurbanı” anlamına gelir ve adı uğruna öldürülen halkına Tanrı'nın verdiği şahadet ruhunu ifade eder. Nedamet kurbanı, yetmiş yıllık esaret sırasında Daniel, Şadrak, Meşak ve Abednego tarafından örneklendirildiği gibi, ağır koşullar altında Mesih'e hizmet etmeye gönüllülüğü temsil eder; ayrıca, bin iki yüz altmış yıllık süreç boyunca papalık otoritesi tarafından işkence gören, hapsedilen, iftiraya uğrayan ve öldürülen Valdensler, Hugenotlar ve diğerlerinin fedakârlığını da temsil eder. Dördüncü mühür Tiyatira kilisesiyle paralel seyrederek ve eski Babil'in eski İsrail'e yönelik zulmünü ve modern Babil'in modern İsrail'e yönelik zulmünü temsil eder. Her iki esaretin tarihi de önce hakikatten bir sapmayı gerektiriyordu; bunu İsrail'in kralları ile İmparator Konstantin gerçekleştirdi. Her ikisi de Tiyatira ile temsil edilen bir dönemin yolunu hazırladı.

Sardis'in, taşıdığını ileri sürdüğü adla uyumlu bir anlamı yoktur; bu iddia yalandır. Shekinah'ın varlığı ikinci tapınakta hiçbir zaman tezahür etmedi. Mesih'in varlığı Sardis tarihinde hiçbir zaman tezahür etmedi. Karanlık Çağlar'daki reform özünde bir ileri iki geri giden bir dizi adımdan ibaretti. Sardis tarihinin Protestan Reformu'nda yerine getirmesi beklenen iş asla tamamlanmadı.

Philadelphia 'kardeş sevgisi' anlamına gelir ve önce Tanrı'yı sevmeden kardeşini sevmek imkânsızdır.

Bir kimse, “Tanrı'yı seviyorum” deyip kardeşinden nefret ediyorsa, yalancıdır; çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı'yı nasıl sevebilir? Ondan şu buyruğu aldık: Tanrı'yı seven, kardeşini de sevsin. 1. Yuhanna 4:20, 21.

Filadelfya, Tanrı'yı seven kiliseyi temsil eder ve bu nedenle Filadelfya'ya yöneltilen hiçbir kınama veya azar yoktur.

Filadelfya'daki kilisenin meleşine şunları yaz: Kutsal ve gerçek olan, Davut'un anahtarına sahip olan, açtığımda kimsenin kapatamadığı, kapattığımda kimsenin açamadığı kişi şöyle diyor: İşlerini biliyorum. Bak, önüne kimsenin kapatamayacağı açık bir kapı koydum; çünkü az gücün olduğu hâlde sözümü tuttun ve adımını inkâr etmedin. Bak, kendilerinin Yahudi olduklarını söyleyip de olmayan, yalan söyleyen Şeytan'ın sinagogundan olanları öyle yapacağım ki, gelip ayaklarının önünde eğilecekler ve seni sevdiğimi bilecekler. Sabırla dayanma konusundaki sözümü tuttuğun için, ben de seni yeryüzünde yaşayanları denemek için bütün dünyanın üzerine gelecek olan sınanma saatinden koruyacağım. İşte, tez geliyorum; sahip olduğuna sıkı sarıl ki kimse tacını elinden almasın. Galip gelene, Tanrım'ın tapınağında bir sütun yapacağım; artık oradan hiç çıkmayacak. Üzerine Tanrım'ın adını ve Tanrım'ın kenti olan, Tanrım'dan gökten inen Yeni Yeruşalim'in adını yazacağım; üzerine yeni adımları da yazacağım. Vahiy 3:7-12.

Filadelfya'ya "Davut'un anahtarı" verilir ve eski İsrail'in Filadelfya döneminde onlara Davut'un Oğlu verildi; bu, başka şeylerin yanı sıra Alfa ve Omega, ilk ve son olma peygamberlik ilkesini

temsil eder. O anahtar, "tarihselcilik" metodolojisini temsil eder. Eski İsrail'in sonunda Filadelfya Kilisesi'nin temsil ettiği dönemde anahtar, Kutsal Kitap peygamberliğinin bizzat Yazarıydı. Millerci tarihte Filadelfya Kilisesi'nin temsil ettiği dönemde ise anahtar William Miller'a verildi. Bu iki dönemde Mesih, İbrahim'in oğulları olduklarını düşünen ama öyle olmayan Yahudilerle muhatap oldu. Miller ise kendilerini ruhsal Yahudiler sayan ama öyle olmayan Protestanlarla muhatap oldu.

Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne söylediğini işitsin. Vahiy 3:13.

Laodikya, yargılanmış bir halk anlamına gelir ve Laodikyalılar, Mesih'in dönemindeki Yahudiler, MS 70'te Yeruslaim'in yıkımı sırasında nihai olarak yargılandılar. Sapmış Protestanlığın nihai yargısı Pazar yasası krizinde gerçekleşir, ancak 1844 baharında ilk meleğin mesajını reddettiklerinde yargılarıyla yüzleştiler ve ardından ilahi olarak Babil'in kızları ilan edildiler. Bu düşmüş Protestanlar, araştırma yargısının son günlerinde Laodikyalı Adventizmi temsil eder.

Artık, Vahiy'deki yedi kilisenin peygamberî semboller olarak doğru biçimde anlaşılabilceği ve ardından peygamberî olarak uygulanabileceği çeşitli yolları gözden geçirdik. Ancak bunlar, "en yüksek otorite tarafından bize verilmiş olan" peygamberlik kurallarının bağlamı içinde anlaşılmalı ve uygulanmalıdır.

Yedi kiliseye gönderilen mesajlar, Yuhanna bu mesajları kaleme aldığında mevcut olan bu yedi kiliseye verilmişti. Yedi kiliseye gönderilen mesajlar, tarih boyunca tüm kiliseler için talimat ve uyarı sağlar. Yedi kiliseye gönderilen mesajlar, tarih boyunca bireysel Hristiyanlar için de talimat ve uyarı sağlar. Yedi kilise, havariler döneminden dünyanın sonuna kadar Hristiyanlığın tarihini temsil eder. Yedi kilise, Musa döneminden MS 70'te Yeruslaim'in yıkılışına kadar antik İsrail'in tarihini temsil eder. Yedi kilise, ilk dört kilise ile son üç kilise arasındaki ayrım belirlenerek tanınıp uygulanabilir.

Belirlemekte olduğumuz altı farklı peygamberlik uygulamasının aynaları yedi mühürde de temsil edilir.

Bu gerçekleri bir sonraki yazıda ele alacağız.